

[Grove]

ordning, for det vil være til gavn for de landmænd, der er klemte. Derefter er vi så klar til fra konservativ side at drøfte langsigtede ordninger.

Vi har stadig væk mange muligheder dér. Vi ved jo, at vi skal have nogle ting på plads på miljøområdet, det har vi lovet landbruget for et halvt år siden, og jeg ved, at landbrugsministeren arbejder stærkt med det. Men vi ved også, at vi i øjeblikket står i en forhandlingssituation i EF vedrørende nogle landbrugsordninger, og derfor mener jeg egentlig, det ville være fornuftigt fra Folketingets side at sige: Lad os se, hvor de landbrugsforhandlinger havner henne, inden vi går ind i en fremtidig landbrugspolitik. Der bliver hård konkurrence inden for EF, og når hr. Bjørn Westh taler om midler til andre ting, vil jeg hellere sige, at vi har mange muligheder for at lette forholdene for landbruget uden direkte at bruge kontante midler til det.

Vi vil fra konservativ side gerne være med til at se på landbrugsloven, vi vil gerne være med til at se på generationsskiftet, og vi vil også være med til at se på finansieringsforholdene, men lad os nu få denne høsttabsordning kørt hurtigt igennem, og lad os få EF-landbrugsforhandlingerne på plads; derefter tror jeg, det er fornuftigt at tage en diskussion om de langsigtede landbrugsordninger, vi skal have her.

Min opfordring til oppositionen skal være: Lad os ikke bruge dette kunstige åndedræt på nuværende tidspunkt til at føre en lang landbrugsdiskussion. Lad os få den foreslåede ordning på plads, så vi hjælper nogle landmænd, der virkelig har hårdt brug for det. Så er vi klar til fra konservativ side – og det er jeg også sikker på landbrugsministeren er – når vi har set, hvor vi havner i hele EF-diskussionen, at tage en drøftelse af, hvad vi yderligere skal gennemføre.

Dermed har jeg ikke sagt, at miljøforanstaltninger skal vente til den tid. Jeg håber, at landbrugsministeren meget hurtigt får klaret det i EF, men skulle det trække lidt ud, kan vi godt tage miljøforanstaltningerne også. De andre langsigtede ting mener jeg imidlertid er meget afhængige af, hvor vi havner i hele EF-spørgsmålet.

Gade (SF):

Som folketingsmedlem og landbrugspolitiker møder man jo også folk, der ikke har til-

knytning til landbrugserhvervet, og som undrer sig over, at man altid, når der opstår akutte problemer i landbrugserhvervet, med sikkerhed nogle få måneder efter skal se et eller andet lovforslag. Vi oplever jo problemer i mange erhverv, blandt små erhvervsdrivende osv., og derfor er der nok i befolkningen en oplevelse af, at i landbrugserhvervet gælder der ganske særlige regler. Det er, som om landbrugserhvervet er vant til både selv at stille krav og vente, at en Venstrelandbrugsminister skal finde på en eller anden støtteordning, når der sker et eller andet. Ja, nogle uden for erhvervet synes måske næsten, der er en tendens til, at man beder om metadonbehandling i landbrugserhvervet.

Når vi i SF siger nej til denne ordning, er det ikke derfor, men fordi ordningen er dårlig. Det er en ordning, der i virkeligheden ingen perspektiv er i. Det er først og fremmest en sikkerhed for banker og sparekasser, som jo nok alligevel i den aktuelle situation skulle ud at give nogle lån, som kan have med høsttab at gøre, men som stort set har med noget helt andet at gøre, med nogle grundlæggende problemer og nogle forventninger om, hvordan økonomien vil blive i de kommende år med EF-prisforhandlinger osv.

Det vil altså sige, at som vi ser ordningen, betyder den først og fremmest en sikkerhed for banker og sparekasser for nogle lån, de nok alligevel ville yde. I bedste fald er det for de 5.000 landmænd, det drejer sig om – og det er altså det antal, det handler om, siger regeringen selv, og ikke en hel masse – måske en udskydelse af pinen.

Så vil jeg sige om svingninger i høstudbyttet, at 25 pct. selvfølgelig er en stor svingning, men selv om det måske ligger i udkanten af det normale, må man vel sige, det ligger i det normale område, og det gør også, at vi ikke kan se, at det er denne løsning, der skal fremmes.

SF stillede forslag, jeg tror, det var i 1981, om en solidarisk katastrofefond, hvor landbruget selv år efter år indbetalte penge til en katastrofefond, så man selv var med til at hjælpe hinanden solidarisk, når man kom i krise. Det blev afvist i Folketinget. Vi har heller aldrig hørt landbrugsorganisationer stille det forslag, at de selv skulle være med til i fællesskab at løse de problemer, som man ved kommer. Der havde da været lidt perspektiv i det, hvis det var sådan noget, vi havde på bordet, men det er det ikke.